

[Peter Nielsen.]

samfund; og liberalister er vi jo alle. Man kan give økonomiske oplysninger og advarsler, men den lovgivende forsamling i det liberalistiske samfund kan ikke på forhånd gribe ind, hvad enten det drejer sig om den ene eller den anden erhvervsgruppe. Her må de frie kræfters spil råde, og kun når det hele går i hårdknude, må lovgivningen prøve at løse en sådan knude op; ellers må der justeres bagefter.

Da man altså nu ikke kender alle de ny statsudgifter og ej heller ved, om der skal justeres på samfundsøkonomien, og hvor meget der eventuelt skal justeres, kan dette lovforslag blot være et led i den mosaik, der skal sammensættes til foråret, en mosaik, hvor man måske kan skimte de andre led, men ikke vide noget med sikkerhed. Uden på forhånd at ville være pessimist kan man vist dog med sikkerhed sige, at de skattelettelse, som dette lovforslag vil give, kommer befolkningen til at betale på en anden måde, og det vil blive over vareafgifter. I store dele af befolkningen er der vel ønske om, at dele af skattebyrden bliver overflyttet fra indkomst til forbrug, men der er grund til at advare imod at gå for langt ad den vej, thi det kan nemt give en skæv byrdefordeling, hvis man ikke vil ind på meget store subsidieordninger. Mit parti kan tiltræde forslaget, navnlig da den skattefri bundgrænse hæves. Det må være den mest naturlige vej at gå; bliver eksistensen fordyret gennem vareafgifter, er det logisk, at det først og fremmest må være det skattefri eksistensminimum, der gøres større. Heraf følger også, at børnetilskud, folkepension m. v. må hæves; da man endnu ikke kender omfanget af kommende vareafgifter, er børnetilskuddene foreløbig ansat uforandret, men de må selvfølgelig til sin tid reguleres.

Der har i de senere år været krav om, at proportionalgrænsen hæves, og dette krav er også gentagne gange blevet imødekommet. Det er kun 6 år siden, vi hævdede den til 15.000 kr. for forsørgere, og nu foreslås den sat til 23.000 kr., hvilket vel svarer til en indtægt på ca. 35.000 kr. Der har været rejst krav om helt at afskaffe den progressive skala og om at få grænsen sat op til 35.000 kr., hvilket vel svarer til en indtægt på over 50.000 kr. Jeg er glad over, at den

højtærede finansminister her har vist mådehold og er nøjedes med at foreslå grænsen sat til 23.000 kr. En for voldsom ændring her vil give en skæv byrdefordeling til skade for de mere jævne indtægter, navnlig hvis det mistede provenu skal tages ind over vareafgifterne. Det ses bl. a. af den beregning over skattelettelserne, der følger med lovforslaget. Disse lettelse indtræffer først med større styrke omkring de 25.000 kr.s skattepligtig indkomst og er her 5 gange så store som ved de mere jævne indtægter.

Blandt sine mange besynderlige virkninger har skattefradragretten også den, at skattelettelse bliver beskattet, så i det lange løb, når ligevægtsskatten indtræffer, bliver forskellen knap så stor. Men ønskerne om at lette den progressive beskatning er altså fremherskende, og det skyldes navnlig, at merindtægt kan blive temmelig kraftigt beskattet. Der er jo ikke hos nogen ønske om at beskatte det, som folk ved ekstrarbejde har kunnet erhverve, så voldsomt, som tilfældet er, men det er selvfølgelig kun det første år, skatten kommer op på et niveau, så det nærmer sig konfiskation af det, der er tjent ud over den normale indtægt. Noget sådant hæmmer flid og foretagelse, selv om de pågældende altså gennem skattefradragretten senere får nogle af pengene igen, hvilket som sagt bevirker, at de skal betale skat af de penge, de har fået igen, en gang til.

En udjævning, men ikke egentlig skattelettelse, er gennem årene givet gennem det såkaldte merindkomstdrag. Det foreslås bibeholdt, idet det dog reguleres, fordi proportionalgrænsen foreslås hævet. Dette merindkomstdrag kan vel ikke betegnes som en egentlig medicin, der læger på skavanken, men nærmest en art dulmende morfin på et sygt skattesystem. Ud af en bruttofaktoriindkomst på over 50 millioner kr. skal statsskatterne indbringe ca. 4.300 mill. kr. ifølge det foreliggende lovforslag. Det er altså ikke engang tiende, skatteyderne betaler i statsskat af indkomsten, og alligevel må man møde med procenter på over 100. Det skyldes selvfølgelig de mange skattefri fradrag og ikke mindst skattefradragretten. Selv om man nu letter overgangen til progressionen, har man her alligevel opereret med 50, 70, 77 pct. o. s. v. af resten, som det hedder. Hertil kommer